

„Byť kráľom je byť otrokom s korunou.“
Filipínske príslovie.

Skrutkovač značky Chapman MFG.
Rukoväť z TPR gummy, telo z kvalitnej CrV ocele, typ hlavice PH1.
Dlhá životnosť, pohodlné uchopenie: ideálny nástroj na údržbárske práce.
Alebo na vypichnutie očí.

Andrej Bojar sa uhol výpadu, znehybnil súpera a naznačil protiútok. Čepel' ku krku.

„Celkom to ujde,“ zhodnotil prihrbený majster jednoduchou angličtinou a dodal, „Buď nepredvídateľný. Boj prenes na územie nepriateľa. Akonáhle ho pozveš k sebe domov, nastáva začiatok konca. A nezabúdaj,“ stavec veľavravne nadvihol zošúverený prst, „Ak držíš nôž, maj ho pred sebou. Medzi útočníkom a vlastným telom. Nijak inak. Zabudni na tie nezmyselné chvaty z amerických filmov.“

Dvadsaťdvaročný žiak sa dvakrát úctivo uklonil na znak vďaky. Raz bojovému partnerovi, raz šedivému inštruktorovi. Tréning sa skončil. Posledný. Ostávala už len záverečná skúška budúci týždeň.

„Páčil sa ti kurz?“ spýtal sa spolubojovník v drobnej šatni.

„Určite,“ pritakal Bojar s nadšením, „Jeden z najlepších, aké som zažil.“

„Súhlasím,“ kamarát si uterákom pretrel spotené čelo, „Bola to ale drina, poviem ti. Každý deň vstávať o piatej, potom štyri hodiny makačka a

ďalšie štyri večer. Celých päť mesiacov vkuse. Celkom sa teším, že si konečne pre zmenu oddýchnem.“

„Nič nie je zadarmo,“ Bojar naňho žmurkol.

„Pravda,“ pripustil cvičenec, „Som rád, že som ťa spoznal. Dobre sa mi s tebou zápasilo. Nešetril si ma, čo je super. Len tak sa dá posúvať ďalej. Ďakujem.“

„Ďakujem aj ja tebe,“ obaja si vrúcne podali ruky.

„Odkiaľ to vlastne si?“ spýtal sa Aziat a cez plece si prehodil plátenný vak, „Pripomeň mi. Zasa som zabudol.“

„Z Anglicka a zo Slovenska,“ odpovedal Bojar, „Otec je Angličan, mama Slovenka.“

„Jasné, Slovensko. To je to miesto, o ktorom som nikdy nepočul,“ nasledoval nevyhnutný úškrn, „A okrem toho posledných pár rokov žiješ tu neďaleko za hranicami. V Thajsku, však? Dobre si pamätám?“

„Správne.“

„Muž troch krajín,“ zhrnul zhovorčivý mladík s úsmevom, „Všade doma, a pritom nikde. OK, idem ja. Vidíme sa o týždeň.“

Rozlúčili sa. Každý inými dverami opustil osamelú drevenú budovu za perifériou mesta Maasin.

Filipíny. Súbor približne 7640 ostrovov v Tichom oceáne s dvomi úradnými jazykmi: filipínčinou a angličtinou. V dôsledku stáročnej kolonizácie Španielmi predstavujú jediný kresťanský národ v Ázii. A vynikajú celým radom zvláštností: napríklad najdlhšími oslavami Vianoc na svete. Trvajú od septembra do januára.

Bojar sem prišiel začiatkom leta na popud otca. Ten mu zaplatil intenzívne školenie v boji s indonézkym zakriveným nožom zvaným karambit. Tréningy väčšinou prebiehali na pevnine v Barme, avšak záverečná etapa sa presunula na filipínsky ostrov Leyte.

Písal sa rok 2008 a práve sa začínal horúci, vlhký júl.

Mladý cvičenec dokráčal k prenajatému skútru. Nasadol naň s batohom na chrbte, vložil kľúčik do zapalovania.

Ale nenaštartoval.

Motor iba zadrnčal, zachrochtal, zapískal – a zdochol.

„Dočerta,“ zamrmal šofér a pokus ešte päťkrát zopakoval.

Neúspešne.

Od chrbta začul charakteristický vrčiaci zvuk. Otočil sa. Po polnej ceste fujazdila štvorkolka a zanechávala za sebou kúdole rozvíreného prachu. Lenže išla opačným smerom. Každou sekundou sa vzdalaľovala. Veselý sparing partner sa poberal domov. Bojar v nádeji vytiahol z vrecka hranatú Nokiu, no povzdychol si.

Žiadny signál.

Kopce uprostred džungle. Nie najvhodnejšie miesto na telefonát.

Skleslo zosadol z pokazeného skútra a rozhodol sa pre najstarší spôsob prepravy: chôdzu pešo.

Vzdialenosť do Maasina činila 8,2 km. Jediný vstup do mesta predstavovala rozpadnutá asfaltová cestička, ktorá sa kľukatila naprieč divokým pralesom. Dostať sa na ňu zabralo Bojarovi takmer 20 minút. Akonáhle vkročil na vozovku, presunul sa k ľavej krajnici, zamieril na juhozápad a vztýčil palec na pravej ruke. Azda sa nájde nejaká dobrá duša.

Po prejení prvého kilometra natrafil na nevelkú čistinku pomimo cesty. Pritom si uvedomil dve veci: vodiči ho zatiaľ spoľahlivo ignorujú.

A na trávinatej ploche sa voľačo povaluje.

Voľačo, čo by sa tam rozhodne povalovať nemalo.

Pristúpil bližšie.

S každým krokom sa jeho neblahé tušenie stupňovalo.

Až si napokon bol stopercentne istý.

Medzi husto porastenými stromami a košatými krovínami ležala odrezaná ľudská hlava.

Krv, franforce kože, vytrčajúce krčné stavce.

Čerešničku na torte predstavovalo sedem skrutkovačov s gumenou rukoväťou.